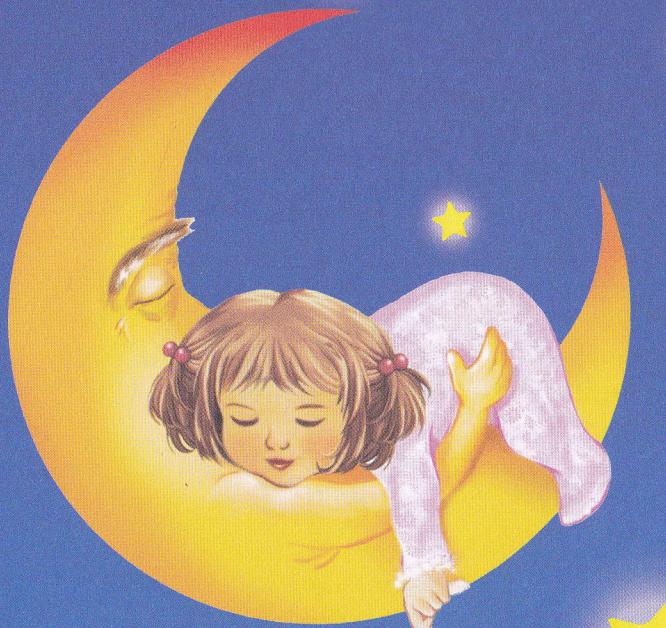

LIBRIS

Povesti de noapte bună

Cuprins

Capra cu trei iezi.....	6
Degețica	11
Scufița Roșie	17
Peștișorul de aur.....	20
Cenușăreasa	25
Rățușca cea urâtă	29
Ursul păcălit de vulpe	32
Ridichea uriașă.....	37
Fetița cu chibrituri	40
Cei trei purceluși.....	44
Hänsel și Gretel	48
Muzicanții din Bremen	55
Motanul încălțat	58
Rapunzel.....	62
Hainele cele noi ale împăratului.....	67
Harap -Alb	71
Așterne-te, masă!.....	76
Fata babei și fata moșneagului.....	80
Tom Degețel.....	86

Capra cu trei iezi

după Ion Creangă

A fost odată o capră care avea trei iezi. Iedul cel mare și cel mijlociu dădeau prin băț de obraznici ce erau, iar cel mic era cuminte și ascultător. Într-o zi, capra îi strânse pe toți trei dinainte și le spuse:

— Dragii mamei, eu mă duc să cauț ceva de-ale gurii. Voi să stați cuminți în casă și să nu deschideți nimănui ușa. Când mă voi întoarce, ca să mă cunoașteți, am să vă spun aşa:

— Trei iezi cucuietă,
Ușa mamei descuietă!
Că mama v-aduce vouă:
Frunze-n buze,
Lapte-n țâțe,
Drob de sare
În spinare,
Mălăieș
În călcăieș,
Smoc de flori
Pe subsuori.

Așa povătuindu-i, capra își luă rămas-bun de la iezi și plecă, după care aceștia închiseră ușa cu zăvorul în urmă-i. Numai că, în răstimpul asta, lupul, cumătrul caprei, trăsesese cu urechea și, cum de ceva vreme pândeau să-i prindă și să-i înfulece pe iezișori, se duse la ușa lor și începu a le spune:

— Trei iezi cucuietă,
Ușa mamei descuietă!...

Iedul cel mare sări iute să deschidă ușa, dar cel mic îi strigă:

— Nu deschide, că-i vai de noi! Asta nu-i mămuca. Ea are glasul mai subțire și mai frumos, nu aşa răgușit!

Auzind una ca asta, lupul se duse la fierarul satului și-și ascuțî limba și dinții, să-și subțieze în felul acesta glasul. Întorcându-se la casa iezilor, începu iarăși:

— Trei iezi cucuietă,
Ușa mamei descuietă!...

— Vă zic, de data asta-i mămuca, făcu iedul cel mare, hotărât să tragă zăvorul.

Degețica

după H.C. Andersen

A fost odată o femeie sărmană și singură. Cu cât trecea timpul, cu atât era mai necăjită că nu avea alături un copil care să-i fie bucurie și sprijin la bătrânețe. Într-o zi, întâlni în pădure o zână și-i spuse păsul ei. Aceasta îi dădu un bob de orz și-i zise:

— Bobul acesta nu-i unul obișnuit. Pune-l într-un ghiveci și-ai să vezi ce are să se-ntâmplice.

Mulțumind, femeia se duse acasă și făcu întocmai cum o-ndemnase zâna. La scurtă vreme, din ghiveci răsări o floare asemenea unui boboc de lalea. și era aşa frumoasă floarea, încât femeia o apropie de buze și o sărută. În clipa următoare, petalele se deschiseră, dând la iveală o fată micuță, de mărimea unui deget, pe care femeia o numi Degețica.

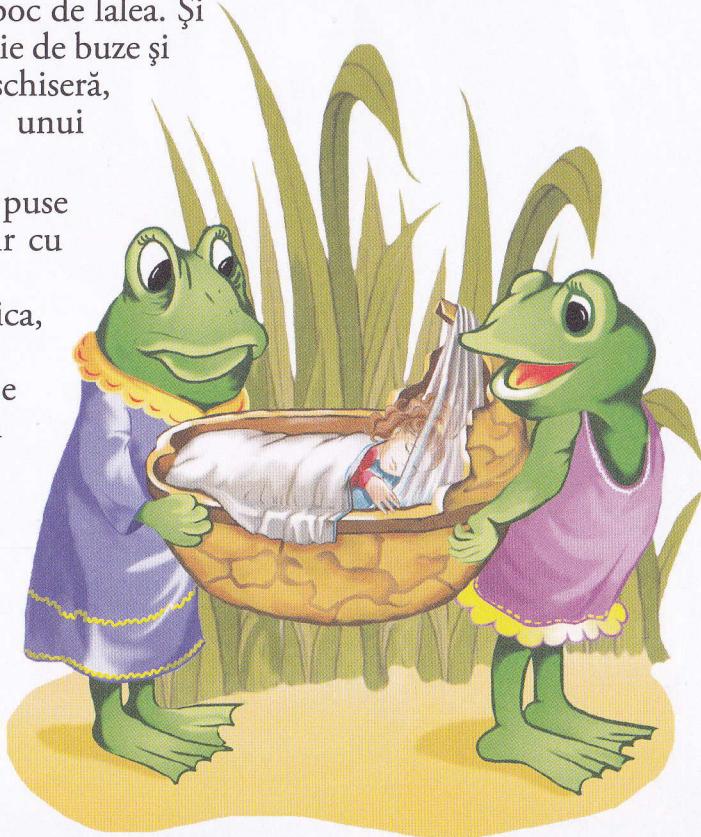
Îi făcu leagăn dintr-o coajă de nucă, îi puse viorele drept asternut și o petală de trandafir cu care să se-nvelească.

Nu era pe lume ceva mai drăgălaș ca Degețica, iar femeia o îndrăgea ca pe lumina ochilor.

Într-o noapte însă, o broască urâtă intră pe fereastra întredeschisă. Văzând fetița cum dormea în leagăn, broasca își zise că ar fi o soție numai bună pentru fiul său. și, însfăcând-o, o duse pe-o frunză mare de nufăr în mijlocul unui pârâu. Când se trezi fetița, veni și broasca cu fecioru-său, un broscoi slut și bubos, și-i spuse:

— Iată-l pe fiu-meu, viitorul tău soț! Merg să vă pregătesc o locuință de toată frumusețea în mîlul de pe mal!

Zicând acestea, broaștele plecară orăcăind.

Peștișorul de aur

după Frații Grimm

A fost odată un pescar bătrân care locuia cu nevasta lui pe țărmul unei mări îndepărtate. Tare sărmani mai erau și-abia își duceau traiul de pe-o zi pe alta într-un bordei dărăpănat, căci pescarul nostru nu se mai încumeta de multă vreme să pescuiască-n larg. Prindea doar peștișorii cei mici, de la țărm, cu care nici foamea nu-și putea potoli. Nevastă-sa, femeie rea și hapsână, îl ocăra mereu, nemulțumită de traiul cel-duceau împreună și învinovalindu-l pentru neajunsurile lor.

În fiecare zi bătrânu pescar urca-n bărcuța lui și pornea pe apă, aşteptând cu orele doar-doar o cădea ceva în năvod.

Într-o zi din zile, un peștișor de aur i se prinse-n plasă și, tânguindu-se, îi grăi omului:

— Dă-mi drumul, bunule pescar, și-am să-ți îndeplinesc trei dorințe!

Pescarul se gândi la gura spurcată a nevestei-sii și la foamea pe care-o îndurau de-atâta amar de vreme. Dar, cum era om milostiv, cruță viață peștișorului, fără a-i cere nimic în schimb.

Când se-ntoarse acasă cu traista goală, nevasta începu iarăși să-l dojenească. Ca să-o îmbuneze, pescarul îi povestî întâmplarea cu peștișorul de aur și cum acesta-i promisese să-i îndeplinească trei dorințe. Nu prea-i dădea crezare femeiei, dar își zise că n-are ce pierde, așa că-și trimise bărbatul să-i ceară peștișorului să-i îndeplinească o dorință.

Plecă pescarul și, chemând șovaielnic peștișorul, îi ceru, așa cum îi poruncise nevastă-sa, o covată nouă în locul celei vechi.

— Dorință și-e ca și îndeplinită, îi răspunse peștișorul, așa că pescarul porni spre casă.

Odată ajuns, se minună să văză în odaie o covată de mai mare frumusețea, cum n-avusese niciodată. Nevastă-sa își clătina și ea capul de uimire, dar, lacomă cum era, nu se mulțumi cu atât. Acum voia o casă mare și frumoasă, în locul bordeiului lor dărăpănat.

Bărbatul porni să spăsa spre mare, rușinându-se de lăcomia nevestei-sii. Aruncă năvodul și, când prinse peștișorul, își luă înima-n dinți și-i ceru o casă mare și frumoasă, cu multe acareturi.

— Du-te înapoi, pescare, că dorința ta s-a și-mplinit!

Mai că nu-i veni să-și creadă ochilor bietului pescar când văzu ce conac se ridicase-n locul căsuței lui săracăcioase!

Cenușăreasa

după Frații Grimm

A fost odată un om bogat care avea o soție și-o fiică. Se-ntâmplă însă că femeia căzu grav bolnavă și muri. Rămas singur cu fetiță, după o vreme omul își luă altă nevastă, care avea două frice – pe cât de frumoase, pe-atât de rele.

Invidioase pe frumusețea ei, surorile vitrege o îmbrăcară pe biata orfană în zdrențe, punând-o să facă toată treaba în casă. Frântă de oboseală, fata se cuibărea seara-n cenușă, lângă vatră, aşa că toți ai casei începură a-i spune Cenușăreasa.

Lângă mormântul mamei sale, copila-și află singurele clipe de liniște, iar acolo plantă o crenguță de alun, pe care-o uda în fiecare zi cu lacrimi. Astfel că din râmurea cresc, după o vreme, o mândrețe de copac.

Într-o zi, împăratul dădu sfără-n țară că la curte se va tine un bal, la care fu invitată și familia Cenușăresei. Fata o rugă pe mama vitregă să-o ia și pe ea la petrecere.

— Cum poate să-ți treacă prin minte una ca asta? Nu te uiți la tine cum arăți? N-ai cu ce te-mbrăca și toată ești murdară!

Dar, cum fata stăruia cu lacrimi în ochi, femeia se prefăcu a-i fi milă și, răsturnând un castron cu linte în cenușă, ii spuse:

— Dacă alegi în două ceasuri linte, poate-am să te las la bal!

Atunci, Cenușăreasa merse-n grădină și strigă:

— Voi, păsări ale cerului, veniți și m-ajutați să aleg linte!

Pe data, cerul se umplu de păsărele care aleseră în scurtă vreme, cu ciocurile lor, toată linte din cenușă. Bucuroasă, Cenușăreasa o chemă pe mama vitregă să-i arate castronul cu linte. În zadar fu totul însă, fiindcă maștera nu se lăsă înduplecătată.

